

עוד ראיתי שם בסדר (א) תפילה שלהם. רעה רבה וחטאה גדולה לדם עד
 מאוד חי אני : — וזה כי גם בימי הנודאים ברה"ו י"ב מזמרים בכמות
 התופת בצלצלים ועוגב וכן כתוב שם

" ערב י"ב קודם כל גדרי 49

" געזאנג 18 דער סאג ער סינגט. פערס, 2, I, אטנאדיע דעס 9 כאראלם. "

מהור עינים מראות רע. אועק אליך חמם. למה תראני אין ועמל תביט ואחה
 תחריש לשרירות לבם הזונה הרע הנה

הבן

גמ ערכין יוד ע"ב השיר (פירשי' הוא הלל) יהיה לכם כליל התקדש תנ
 לילה המקודש לחג טעון שירה. ושאינ מקודש לחג אין טעון שירה. בזה
 י"ב דאיקרי מועד ואקדש בעשיית המלאכה לימא? משום דר' אבדו. דאמר רבי
 אבדו אומרים מלאכי השרת לפני הקב"ה רבש"ע מפני מה אין ישראל אומרים לפניך
 שירה ברה"ו י"ב? א"ל איפשר מלך יושב על כסא דין וספרי חיים וספרי מתים
 פתוחים לפניו. וישראל אומרים שירה לפני ע"ב :

רמב"ם פ"ג מהלכות מגילה וחיטתה ה"א וז"ל אבל ריה וי"ב אין בדם הלל.
 לפי שהם ימי תשובה ויראה ופחד לא ימי שמחה יתירה ולא תקנו הלל
 כל המעיין ישפוט בצדק גדול סכלותם הדעה אם הלל שהוא נאמר ברוח הקודש.
 ומזה קדוש דוד המלך עליו השלום אין דשאין לאוסרו ברה"ו ויהיכ לפי שהן
 ימי יראה ופחד לא ימי שמחה יתירה כ"ש וכ"ש שעון פלילי הוא לומר ככלי זמר
 ושיר הגללות.

והדשעים הללו בחייהם קרואים מתים לפיכך אומרים שירה ומצלצלים
 ומזמרים.

ובתוספ' התם איתא דמדלא אמרי מלאכי השרת מפני מה אין אנו אומרים שירה
 מכלל דהם אומרים שירה לכך אומר ר"י דבר'ה ויהי' אן לדלג וההדות
 ישודרו :

איב אנחנו בני ישראל השומרים תורת ד' וכל מצותיו קרואים חיים. לכך אומרים
 וההדות וכו' וכל הפיוטים :

ומרכי

(א) אין לקראתו סדר תפילה כ"ה ספרי חפלה.

ומדברי התוס' אלו למדו הם טעם יפה שמדלגין והחיות וכל מת שמדלגין ואין אומרים שפיר עבדו .

לכן אתה ד' ידעת את כל עצתם עליך לגעה להפר התורה והתקנים אשר נחת לנו ע"י משה עבדך נאמן ביתך . נא ואל תכפר על עונם , וחטאתם מלפניך . אל תמחה סלה :

אחרי זה נחמתי . ונזכרתי אשר כבר נשא עליהם הנביא עמוס הקינה הנאת על שירים זמרים בע"ב קודם כל נדרי לפי שאין אומרים התרת נדרים , יען שאין להם חרטה , ולא חרדה .
והאת להם הפתיחה !

" דער טאג ער טיינט . דער טאג טאג טאג טאג (א) אונד גרויסן "

והנביא מצל צל ומנצה אחריהם

הוי ! המזמרים את יום ד' ! למה זה ? לכם יום ד' הוא חושך ולא אור . כאשר ינום איש מפני הארי ופגעו ההב . ובאה ב"ת וסמך ידו אל הקיר ונשכו הנחש , הלא חושך יום ד' ולא אור , ואופל ולא נגה לו , שנאתי מאסתי תגיכם ולא אריח בעצרותיכם ,

הסר מעלי המון שירך . וזמרת נבליך לא אשמע .

ועברתי עליו עוד וראיתיהו כותבוסם בדם הככלת , ומגואל במיטת אשר ער ב לבו הדע לשלוח יד לגשת ולנתח נתחים בסדר תפילות מה שאנחנו מתפללים היום , וקוצר ובורר מה שלבו חפץ , והשאר ורק לחוץ , אשר יקרו הררי קודש ממקור מים חיים יצאו . וממקום קדוש יהלכו משלושה אבות הקדושים הם תקנים , ואחריהם אנשי כנסת הגדולה , ועמדם נביאים אין ערך למעלתם בששים רבוא אישים . הם הם סדרו ותקטו והביט לפנינו כלשון צחה ונקיה וקלה וקיצור יפה ומהדר עד להפליא הפלא ופלא , מלבד הכוונות ע"פ הסוד ורה"ק ' בכל אות ואות (ב) ובכל תיבה ותיבה אין חקר , טובה שתיקתנו

(א) יום קדוש ונורא **אקרי** , יום מחילה וסליחה . לא יום ששוקשמת : **עתה** ראה איך הסכל ! הוה לא ידע להוטר מדברי שבוש שבאותו הלשון **ועצם**

הצום שהוא קדוש ונורא כמו שמרא' מהבנת' ומסרמב'ס שהמה ימי' **יראה ופחד** הסבל קרא אותו שמחה וששון . לחוק עשה לו ומי לא ישחק לא ? ויותר מזה תראה גודל שעותו בשיריו אשר חבר .

(א) איחא במגלה עמוקות ע"פ ואחא מרובות קודש שעל כל אזה ממונים אלפיסמרבות קודש לכן נקרא צבאות שכל אזה צבא של למעלה אבל לא מצבא צבא כמו שמרגס הבער הזה .

שתיקתו בזה . מפצות פינו מדבר בזה . ולמי כל המדת ישראל אך רק להם
לבדם דכה והעו הגדולה וכל הכבוד הזה .

להכריך סדר התפילות והברכות באותיות (א) ותיבות להקדים המוקדם ולאחר
המאוחר , כי הם ידעו לעלות מסולם המוצב ארצה , עד ראשו המגיע
שמימה (ב) ורע עלי המעשה אשר נעשה ע"י המשוגעים הללו . שעלו
והשחיתו ארמנותיה ופרצו חומותיה וחלצו והשליכו אבניה אבני הקודש לחוקהביא
שירי לצים תחתיהן :

תפילות אנשי כנה'ג ושירי תהילות דוד מלך ישראל אשר שר ברוח הקודש
המסולאים טפו ספיר גזרתם . חשבו אותם אלו הפתאים לנבלי חרש
מעשי ידי ווצר והביאו תמורתם שירי התולים , אשר מלבם הם בודאים דרך הלצים
המתלוצצים , חשך משחור תארם :

התשתפכנה אבני קודש לאשפתות בראש כל חוצות להביא תחתיהן שירי
מהתלות אשר שר איש טמא שפתים ? המאים מאסת בתפלת
אנשי כנה'ג ואם בשירי דוד געלה נפשך ? עליך ועל כל כגילך אמר הנביא ארור
הגבר אשר יעשה מלאכת ד' רמיה .

יוצק זהב רותח תוך פיהם של אותם הלצים שבקשו לגנות בשירי הבלידם שירות
ותשבחות שאמר דוד המלך עליו השלום ,

אך דע כי אלקים בשמים , קצוף יקצוף על קילך , וחבל את מעשה ידיך . כי אין
חפץ בכסילים . כי שקר עשית עט שקר סופרים לשיר ב שירי מ צירי מ
ולחדש אמר מ מרים . כי שקר נכבם , הבל המה מעשה תעותעים . ולא רוח
בהם :

זאת ועוד נבלת פה מדפתאים הרעו למען הכעס שמו ! ובית ישראל רעה גדולה
כי הדפיסו כדור תפלות הקוסמים שלהם בלע"ו ובאותיות לועזות וביניהם
התפלות בלח"ק ובאותיות לה"ק , אם כן גורמים להביא ספרי פסוקי התורה ליד
זלזול , כי ע"י שנרפסו בלע"ו יביאום לבית הכסא או לבית המרחץ , ואיך יבואו
פסוקי התורה ושנת הקדושים במקום הטנופת זלזול :

(א) ושמתי כדבר שהשתוך לקביל ק"ד שצרים הכליונים שירושלים שלמטה מכיון
נגד ירושלים של מעלה . וכן בירושלים היו ק"ד שצרים .

שצרים . ק"ד תיבין כדרכת **ולירושלים** שבתפלות מ"י :
(ב) שם של אדני יש בו ק"ד צופים אל י"ב ד"ך נ"כס ר"ת **אדני** ק"ד צופים .
לכן אדני שפתי תפתח כו"ם בו ק"ד אותיות . וזאת היתה תפלת מרבי"ה
אם נחייב לגלות ילך נח אדני בקרבנו . ידעתי כי כל זה לא יכנס בלחי הש"ס וט"ה דק"ק
אראד , אך הסורת בידני **כלב שומה** עבותי מנחם **וקליה לא משתמע**

זכן איתא ביודי הלי סית סי רפיג ויל אסור לרקס אותיות במפה יע'ש .
מרעה אל רעה יצאו שעושין מקודש חול כמו השם בן די' אותיות או צבאות
 שקרין צאבאאמה והוא מחולל מפשעיהם מהכוונה הקדושה והרצויה
 הראויה לו . יש לקרוע עליהם ולקרא מקרא זה אם אב אני איה כ ב ו ר די ? ואם אדונים
 אני איה מוראי ? אמר די' לכם כ ו ז י ש מי ! חלל יהודה קודש די' ! כי דבר סרה
 אל די' ! :

ועתה אחזור לסתום פה דוברי שקר מאמיני תצא בה בכלי השיר . ולפרש
 שטותם יותר :

והנה השענם על עמוד ועיקר שהביאו לראיה מגמי דערכין דשיר בכלי זמר מצוה
 דאורייתא הוא לגבי התפילה הואיל שמצאנו שירת הלויים ששרו במקדש
 שהיה מותר . יהיה אם כן גם כן מותר בזמנינו לשיר בבה"כ . אין לך בור גדול מזה
 והוא דרוש של דופי אינו ראוי להשיב עליו . יעלו עולות גם כן ויזבחו זבחים שלמים
 בכמת התופת שלהם כאשר לעול . בארתי השיב די כאר בראיות נבחות
 ואמתיות אשר אין להשיב ולא ידעו פשט הנמלא כלל .

המאורים המורים באמת ענו ואמרו כולם פה אחד . מאן מפיו דהו נקרא מצוה
 להתפלל בכלי שיר כאשר הביא בקונטרס כי וודאי להם עוד
 ראיות נכבדות ונשגבות לאלפים יותר ממה שהולידו עשתנותי כי כל רז לא אינס
 להם . כי מה החמדות אשר לעני בדעת כמוני ? או מה זה אשר ימצא לאיש הלך
 בתרמילו ובילקוטו . נגד אבירי הרועים בגנוי כרומים ושכיות החמדה אשר עברו
 משכיות לבב שם רמז ואין מספר .

ו ב ב ל זאת העיוו מצחם הזונה לשפוך בוי גירופים נגד כל המאורות הגדולים .
 בוצינין קדישיו . ועל נשיא זמננו מלאך די' צבאות אשר נזר ממ של לתו
 כקיק ניקלשבורג וכל מדינת מעהרן . ועל הרב המאה"ג דקיק פרעשבורג שהביא
 ראיה לאסור איסר מעשה תערועיהם מגמי ואמר מי ום שחרב בהמיק אין שמחה
 לפני עכ"ל . ומשה אָמַן ותורתו אמת . והבדאי הזה שחק ואמר עליו . " גם
 היו א ביין שגה . ב שיר לא ישתן יין כתיב . ומתשובתי נודע שהוא ביין
 סכלותו והוא ש כ ר עד מאד . כי מלבד שלא הבין דברי הרב הגדול הזה . גם
 פיו הקרא ועקרו לא ידע על מה נאמר והוא כי רגילים היו בזמן חמדתנו לשיר
 במשתאות היין ובבתיהם דברי שבה והסדי די' וגבורותיו . אך אחרי זה הפכו
 לזנות ולדבר נבלות כידוע בגמי . זמן בר בה ע"פ שבת משוב לבנו . איר
 חמנא בראשונה כשהיתה אימת סנהדרין על ישראל לא היו אומרים דבר נבל ה
 בשיר . אבל משחרב היו אומרים דברי נבלה בשיר ע"כ . וההו כוננת המתניתין
 בסוטה

בטובה מ'ח נישבטלח חסנהדרין קטל השיר שנאמר ב שיר לא ישתו יין .
 והנה בטל איננו כמו בזר כי בטל רל פסק מאליו ומניולא (כ'ש משמת ריע בטלו
 זרועי תורה) כלומר שבטלו (פסקו דברי שבח לאל כמקדם רק-דברי נבלות היו
 מוזרים :

וידוע שהסנהדרין בטלו זמן רב קידם אורכן הבית , ועדיין היה כלי השיר
 מותר ולא גזרו ולא אסרו עדיין . רק אחריוה בפולמוס של
 אספסינוס שהיה קדם טיטוס גזרו על עטרות התנים ועל האירוס ואמרי' בגמ'
 מאי אירוס ארי' מבלא דחד פומא וכאותו הזמן והעת גזרו ואסרו על השמעת כלי
 השיר ואפילו טבלא דחד פומא והוא קרש א' או עץ חלול ובתנכו ענבל א' לקשקש
 בו נמי אסרו וגזרו שלא לשיר בבתיהם ובמשתאות היין . כי לגבי התפילה לא עלה
 על העת שום ילוד אשה לומר בכלי שיר . ידעו אפילו בזמן הבית לא היה
 להם כלי שיר לגבי תפילה דאפילו בכל ארץ ישראל שהיה להם אלפים בתי
 כנסיות לא נשמע מעולם שהיה להם שם כ'שרק בעזרה ובשעת הקרבן
 כדהוכחתי לעיל . רק בבתיהם ובבתי המשתאות היו מוזרים דברי הלל והוראח
 לאל . ואז גזרו ואסרום .

ולכן כל מקום בשים בטובה . ובגיטין ג' דאמרינן זמרא מנייל דאסוד פירשיי
 ותוספת דיינו בבית המשתאות יין (כיונתם דאלו לתפילה לענין מאי היה
 מועיל כ"ש) כי לא נשמע מעולם שהיו מתפללים בכלי שיר ולכן פירשו בתוספות
 שם וז"ל ושיר של מצוה שרי כגון בשעת חופה לשמח חתן וכלה עכ"ל וכאשר
 אבאר עוד מזה להבא .

אמנם אחר חורבן בית חמדתנו שחרב בעונינו אמרו חז"ל משחרב כדבייק
 אין שמחה לפניו כביכול . ואמרינן בתוספתא דכוטה א"ד ישמעאל
 מיום שחרב בהמ"ק דין הוא שלא לאכול בשר ושלא לשתות יין אלא שאין ב"ד
 גזרין על הציבור דברים שאין יכולים לעמוד בהן ע"כ . וכ"ש שדין הוא לאסור
 כלי שיר ודברים המטריחים אשר אין בהם מועיל .

ומעתה כל בעל שכל אמת יבין כוונת הרב הג"ל שאמר משחרב בדמ"ק אין
 שמחה לפניו , ותשובת הבדאי נשאר מעל ומכל זה לא ידע ולא הבין
 הסכל הזה :

ועל המא"ה המפורסם הרב דקיק ליוסא אשר אור תורתו מפורסם אמר וז"ל
 ויעקב עלה בית אל (דף עה) וז"ל משא"ב בתפילה היכן מצינו ששמחה
 בה מצוה ? והוסיף (דף עט) אבל בתפילה עצמה לא מצאנו שמחה . עכ"ל
וזה הארור נובח נגדו וז"ל "ומה נעשה לו ? הוא לא מצא ואנחנו מצאנו מקרא

מלא עבדו את ד' בשמחה נמפי השמועה למדני שעבודה זו היא תפילה " עכ"ל .

כמו עור הנכסף בקורח ושבר הרגל . ושמח . יען בנפלו מצא נתח ברזל לפרסות סוסים . כן קרה לצאבה והי נכשל במקרא עבדו את ד' ביראה ושבר הרגל . ומצא מקרא מלא . עבדו את ד' בשמחה ושבר גם הראש . ולא ידע מה בין האי להאי כאשר יראה הרהור מהזוהר ומה ילקוט שהבאתי לעיל מזה .

אמנם כן כמו העטלף אשר איננו מכיר מאור נוגה השמש כי מכסה צעיף עבי החושך צעוף בפני עיניו . כן הנבל הזה . גם בוש לא יבוש והכלם לא ידע ואמר לכל כי חסר לב הוא !

הלץ הזה ילויץ על אותו גדול הדור שלא ידע מקרא עבדו את ד' בשמחה . אשר ילד בן שש שנים נשא אותו על שפתיו בתפירתו יום יומו . ואם תשאלהו עליו יודע אותו . ויאמר מיד איהו . ואותו גדול הדור לא ידערו ?

ופער פיו בשחוק ושמחה כחטול שפנע בעכבר וטרפו . . . על כי הוא מצא מציאה מקרא מלא עבדו את ד' בשמחה .

ובזה וכזה היה מעביר קול תרועה בארץ חרפת גדולי ישראל כמה הם סכלים ודקים שלא ידעו מקרא מלא .

חבל עליך כמה מדך ערבך בחכמה . כמה עני בדעת אתה ! שלא הסתעף כבוד עצמך בפני יושבי הארץ ללעוג על אותו גדול הדור ולהתכבד בקלונו בזה שלא ידע מקרא זה .

מי פתי יאמין לך זה ? ואתה הראת לדעת עצם חכמתך ותבונתך שאתה ידעת פסוק זה !

הן ולדי בני שש ישחקו עליך ועל חכמתך . . . ומי לא ישחק לך ?

אמנם ראוי לשער חסרונו . כי פיו הרשיעו שלא התפלל זה הלץ כעשר וחמש עשרה שנה . וחשברו באמת כמציאה כאלו נפלה לבואה בפיו . ודוח הטמאה שרתה עליו .

ובעזות פניו ! גילה פנים בדרוש דופי . ואמר סברת עצמו פירש הפסוק " נמפי השמועה " (א) למדני שעבודה זו היא תפילה " .

ריקה

(א) כאלו נגרונו של הרמב"ם מדבר ;

ריקה ! אמר איה מקומו דא? שעל מקרא זה נאמר אותו הדרוש. ונרן הייך
 שלא ידעת על יסוד מה נאמר אותו המוסור שנאמר בו אותו
 הפסוק. בלא גלית די מחסוך שלא הבנת פיי המלות אשר נער בן שש
 שנים יודע מה שמוציא מפיו. ואתה זקן וכסיל ואמרת אותו יום כיומו (א)

ועתה פקח סניירי עיניך. יסוד אבן הספיר ממזמור הזה. מיוסד על
 דולכי מהברות ושטרי ימים. וכמוהם שהיו בצרה וניצולו כיהצילם
 די מצרה לרווחה. וחייבים בקרבן תודה ושבח. על זה יסודו ותקנת
 המלך המהור. ברוח קבש עיניו על התפילה כלל וכלל. לא כחסין דעתך...
 וזה לך האות אמת ומופת האמונה. כי בכל השנים לא מצאנו יחס זה
 הקרא לתפילה כלל וכלל... רק לפסוק עבדו את די ביראיה. וקרא
 בכבודו. פי אין עומדין. ארניכי מהכא עבדו את די ביראה (ופירשי תפילה
 שהיא לט במקום עבודה עשו אותה ביראה) ובפיי המשנה להרמב"ם ו"ל בכבוד
 ראש לעמוד בכונה וביראה כמנ שאמר עבדו את די ביראה.

ועיקר לימוד שהתפילה נקראת עבודה נלמד מקרא לא הבה את די
 אלקיכם זל עבדו בכל לבבכם (ב) איוו היא עבודה שהיא כלב הוי
 אומר זו התפילה (תענית ב) אבל לא כאשר עלה על לב אותו הלך כי רוב
 שקוצי עיניו מוטני זנה משכחהו לחשק הגשים, לכן הוטב לו פירושו עבדו
 את די בשמחה אל התפילה ובכלי הוטר.
הוא שאמרת לא ידעו משנה ולא יבינו בש"ס בחשיכה יתהלכו
 בכל הפוסקים.

מטב היה לו להיות אלם כלימיו. ולא להטיח דברים כאחד הנבלים נגד מלאכי
 די יודעי רוי עמיקין, ולהוציא דברים כאלה בעט ברזל שהמה לו
 לבושה ולקלימת עולם.

ועתה הודד שאול גאונך. והמית נבליך. יוצע בושח על פניך ו
עודי המטאמא בירי אמאמרו כולו השמד מעל פני. ומעל פני כל הארץ. כולו
 גרש ארשט להרי חושך אל בכור מות בניא צלמות כי בחושך בא זכחושך
 ילך

(א) אם לא נעיתי שמחלל יום כיומו.

(ב) ולא כמיני ולעבדו בשמחה וכמטב לבבכם כמו בערכין במידת הלוי

ילך עם המציאה אשר בירו מה שמצא עבדו את די בשמחה , ואשר דרש שעבודה זו היא תפילה ומצוה בכלי זמר ושחוק .

לא יראו ולא יבשו ממתני' אין עומדין להתפלל אלא מתוך כוונת ראש . ובברייתא ת"ר אין עומדין להתפלל לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות ולא מתוך שחוק ולא מתוך שיחה ולא מתוך קלות ראש אלא מתוך שמחה של מצוה שהוא דת , ובחוספות שם דה רבנן כו' כגון שעסק כדית , וכן ברמב"ם הלי' תפילה פ"ד אלא מתוך דברי תורה שאין ענין כגון הלכות פסיקות עכ"ל . איכ' נודע מפי חכמי האמת שהשמחה היא שמחה שיש בה תורה לא שמחה הוללות ועונג הגופות (א)

ונודעה הטאתם של אלו הכסילים כת הצאבה ! השמחים ללא דבר ומוזמרים בצלצלים עלה באשם ותעל צחנתם , לשחוק אמרתי מהולל . ולשמחה מזה זה עושה אולת שמחה לחסר לב , ילכשו בושת וכלימה מדגמי ומפי הפוסקים אלו חושבי און זפועלי רעה . המגדילים פיהם על דיעל המאורות הגדולים ומה לתבן את הבר ! לשפק בון (חרפה על משיחי די וכל התועבות אשר שנא עשו , כאנשי עיר הנדחת .

ומה שהביא לו עוד ראי' מהמרשי"א שאמר הקפיד הכתוב בעבודת השיר , כי היא מבטלת רוח רעה , ומביאה רוח הקודש , תיתילי שלא ידע בור זה כוונת המרשי"א , וכוונתו אליבא דר"מ התם דסבר דשיר מעכב את הקרבן . טעמא וודאי כיון דמבטל רוח רעה ומביא ר"הק , וכל זה רק במקדש ששם מקום קודש להשראת רוח הקודש , ובשעת הקרבנות שהם קודש , והלויים אנשי קודש . ושירם על פי תיקון נעים ומירות ששר ברוח הקודש :

אמנם למי היום שפסק ממנו בעונינו רוח הקודש , ואם ננגן וננצח כל היום וכל הלילה בכל מיני כלי שיר שבעולם , לא נזכה , ולא נשיג ולא יחול על ראשינו רוח הקודש בזה כלל לא , הרי עינינו רואות שאלפים מישראל אנשי יודעי גן בכלי הזמר וכל עסקיהם בכלי השיר ישירו ויומרו תמיד , והמה גרועים ובזוים בטבעיהם ובנימוסיהם (א) במאכליהם ובמשתייהם , ובכל דבוריהם ועסקיהם . יותר

(א) דאל"כ הרי אלו הכסילים דרשו **עבדו את ד' בשמחה על כלי הציור** , ולמחר יבוא משומר אחר וידרוש בו **שהשמחה** הוא כסוס **אשר ואשישה** לחת בידו בשעת החפילה , מדמצינו גבי י"ן מקדש . **מלא המשמה** חלקים וחלקים .

(ב) וכיה ראוי להזכיר א"כ מלאים מכף רגלם ועד קדקדם כרוח הקודש , ולפרוח כחזיר בכנפי רוח הקודש .

יותר ויותר מאיש שפל אתר אשר לא יכיר וידע ויודע מזה דבר
 ואתה ! גם אתה , כמודם כמוך גרוע ונמאס אתה בעיני כל בעל שכל עשר
 ידות מהם חי אני ! אל תבהל ברוחך בבסת התופת שתסיר מקרבך היות
 רעה כזה כי לא יועילך , כי אתה הקשות ורעה דבקה בך ולא תסור מאתך
 לעולם , ולה כיא עליך רוח הקודש כבר לא נצרכת שם כי שם קודש
 וקדש וקדשה הן כולכם בכלל ולו יהיה קדש בבני ישראל .

ועוד נביא לו מספר חסידים שאמר " חקור לך אחר נגנים , ותתפלל בני גון
 המתוק לך , וזף ושנה לשוני . ורוב זנני המיוגנתיו דרך נשים לו כת שתין
 ככת שית לקל טבלא דתמא המעודה לקסום קסם שזא-ו-ג-ס . לאותו איש אלוקים
 שמות ונגות גדול כזה להתפלל בכל שיר (א) וצדק בצדקתו כוין . עין אלוקים
 בכבוד . והטינין והכופרים יהיו לתרפת עולם ודראון נצח .

סומה מיה אמר רב אודנא דשמעה ומראת עקר . אמר רבא אמרא בבית חורבא
 בסיפיה שנא קול ישורר בחלון חורב בסף , עיכ הגמי וכן לדינא בא"ח סיי
 חק"ס סעיף ג' וכן גזרו שלא לנגן בכלי שיר וכל מיני זמר וכל משמיעי קול של שיר
 לשמח בהם ואסור לשומעם מפני החורבן ואפי" שיר בפה על היין אסור .
 שנאמר ב שיר לא ישתו יין , וכתב עוד : וכבר נהגו כל ישראל לומר דברי
 תשבחות או שיר של הודאות וחכרון חסדי הקב"ה על היין .

וכתב בהגדה וכן לצורך מצוה בגון בבית חתן וכלה וגל שיר
 עב"ל .

נשמע מכל זה שהשיר בכלי לעולם אסור . בכל עת ובכל זמן ובכל מקום . רק
 בבית המשתה מותר לשיר חסדי ד' דיוקא בפ"ה והוסיף עליו הרמ"א
 ח"ל אכן לצורך מצוה ופני' מדו המצוה האמר כגון בבית חו"כ הכל שרי .
 ומדאמר כגון בבית חו"כ משמע ודאי דתו לא משכחת ענין מצוה שיהיה מותר
 לשיר בכלי שיר , דאי היה כלי זמר מצוה לתפילה או למיכה , הוה ליה נמי למימר
 ולפרש כגון בבית חו"כ ותפילה ומילה (ולא הוי חס על מעט הדיו שבקולטסא) או
 דהוי

(א) אך אמר שם על שירת הפה כשימלל שיאמר התפילה כפה בניגון המתוק לו .

כגון ר"ל האין אפשר למצוא שום דבר לתלמודים **מצוה** בכלי שיר ומפרש דבאמת לא
 נמצא בכלי שיר שום דבר מצוה רק כגון בבית חו"כ ותו לא כלשון זה נמי כינה
 ל"ז ע"ל אבל פירו' דשפילא באידנה כגון עיסה לפרושי חלה מינה ע"כ . וסרבה כזה כש"ס
 אבל אי הוה מצוה : מצדכדים רביסיומר מלמד דרמיה לפרושי ק' **כגון זה וזה וכיוצא**
 בו . והוא מכונת חס' בניעין על הפ' דמחל מליל עיי"ש וק"ל

דהו לי למימר כגון חו"כ וכיוצא בו . או לכתום ולומר לצורך מצוה הכל שרי זהו אנשיין חו"כ ותפלה ומילה כ"ו איקרי מצוה . והו שרי לחמר בכלי . ומאי לו לפרש כגון בבית חו"כ דווקא ותו לא . אלא וודאי דווקא בבית חו"כ הוא דשרי אבל בכל ענין הן לתפילה או לגבי מילה אסור . וכן מוכח מתו' גיטין דף ז' .

ובן מוכח שפסק נמי בהלכות שבת מי' שלח וו"ל יש כתיבין לומר לנכרי לנגן בכלי שיר בחופות . וכתב הרמ"א ואפ"י לומר לנכרי לתקן כלי שיר שרי משום כבוד חו"כ אבל בלאו הכי אסור . כוא וראה אמתת הדבר דאמר הב"י בפירוש לנגן בכלי שיר בחופות משמע דווקא רק בחופות אבל לתפילה או לגבי מילה דאקרי וודאי שמחה כדאמרו' ששון ושמחה זו מילה ואפ"י הכי אסור בכלי שיר .

והגה בא לפרש דבריו יותר ואמר טעמא משום כבוד חו"כ והוסיף עוד אבל בלאו הכי אסור ואי הו"ל לתפילה או למילה גם כן מצוה איך שייך לומר אבל בלאו הכי אסור מאי לי מצות חו"כ מאי לי תפילה או מילה אדרבא לפי הפשוט היה נראה לומר דלתפילה או למילה היה סברא לומר בכלי שיר יותר מגבי חו"כ דהא עבודה היא אחת מעמודים . שהעולם עומד עליהם כדאמרו' על ג' דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועבודה זו היא תפילה . אלא וודאי חלילה לומר כן . כי מאי מצוה כלי שיר לגבי עבודה דהיינו תפילה אינו אלא רוח של הכל וגנות גדול (א) דהא עבדו את ד' ביראה כחייב וכן תקנו ג"כ בתפילה מעין שבע לפניו נעבוד ביראה ופחד וכי ולא תקנו לומר לפני נעבוד בצלצלים ועוגב . וגם דרמב"ם לא הביא כלל מכלי שיר בכל מקושרק בעבודת הלויים ולפיכך לא לשתמט ולא הביאו הפוסקים דין כלי שיר בהלכות תפילה לאשמועינן בזה איך ומה (ב) דהא התפילה היא עיקר לנו שנשאר בידנו להלל ולעבוד אותו

כימון

(א) כמו שכתב המורה להסדר העמל תגופינו בביעול המעשים ההם הממריחים אשר אין כס **מועיל** כמו שכתבתי לעיל

(ב) איך יהי' דין כלי שיר בשעת התפילה , אם לומר קודם או לאחר התפילה או בשתמט או קדושה כ"ו היה וודאי טרין להשמיענו דינו ותקונו או בשכחות וי"ע ר"ח ר"ה **ויהיב** .

זמן הזה . ולמה הביאו דין כלי שיר דיוקא בהלכות שבת ובחופות .

ובחורבן ג' כ' רק משום כבוד חו"כ . ועוד יותר דיוקא מהדקאמר אבל

בלאו חו"כ אסור . אלא זוראי דומרא אסור בכל עת ובכל זמן

ובכל מקום . אך רק לגבי חו"כ . ולשמה יתירה אפי' גבי חו"כ אסור ע"ש
בס"ת ה' ס' ותמצא כן במג"א .

והרשעים הללו דאו פה פי רעה נגד פניהם . ולא יכלו לקיים בניאוף וזניהם .

ולכן השמיטו אלו התיבות בהגה' תק"ס כגון בבית חו"כ

האסיפו מלות אחרות אשר יאות לאמת פירוטם השקר המחלט . וכן הביאו

לצורך מצוה הכל שרי בין בפה בין בל"ל ולמנו מזה לצורך

מצוה היא תפלה . ובלעין משפט יראה כדז"א שקר מהלשמתנו ללשון חב"כ

וללשון הרמ"א וסותר הגמ' שהבאתי זכרה וכתתי .

וכן דרכם לייף הספרים ולהשמיט ולהוסיף מלות מה שיאות לדעתם וצוהתה .

על דרך זה יוכלו לייף ולעשות גופי אסורי התורה למצות כגון וחללת

את שם ר' אלקיך . תתן שכבתך לטמאה בה . חשב עו'ב שמי לשקר . וכן

גולם .

ולכן לא הביאו רק מסוי' תק"ס ומסוי' של"ח לא הביאו הגה' כי שם הביאו הגה'

בביאור יותר מפורש ואמר משום כבוד חו"כ ואוכר בפירוש כל שאר

הדברים באמרו אבל בלאו חו"כ אסור והיו צריכין למחוק ולהשמיט

תיבות אלו גם כן והבוערים ידעו שלא ירגישו אנשים מזה כי באמת לא ירגיש

בוה רק מי שיודע דין ומקורו . אבל רובי דעלמא בעו"ה לא בני תורה ולא יבינו

בוה . וזה רצונם הרע רק לפחות רובא דעלמא . ות"ח דזא נמאס בעיניהם

ובלשונם לשון שקר רצול רובא דעלמא לעשות כמורהם ולהתחבר עמדם . ואז

קצוילא במלה התורה כן כוונתם הרעה . אבל באמת הם ואלפים כמורהם ילכו לאבדון .

יהתירה היא גנחית ולא תהליף לעולם .

ועוד כזה תראה יותר מה שהחליפו ושינו הלשון וחטפו המלות רק להחזיק כוונתם

הרעה כמה דהו' ס' ד והיה עלה בדעתנו כן ובמה שנשאר

לנסקא ולהלכה השמיטו . וזה כמה שכתב בהגה' כי שליה מסוי' ד' חז"ל

גאפוי' לומר לגברי לתקן הכלי שיר שרי . והמניא הביא

מרגשי' בערובין לאסור ע"ש וכתב ואפשר דרמ"א דבריע מדעתו להתיר לכבוד

חוי"כ ע"ש והביא עוד הידב"ז היא קבל' כי שכאדצו נהו' לאסור לומר לגבר

לנן

לנגן . ומידו אם בא הנכר ונגד מעצמו אין מוחין לו , ומדינא מותר לומר לו בעיניש
שינגן בשבת . כיון דישראל עצמו אינו אסור אלא משום
גזירה ואם יש לחוש להערמה יש לעשות גדר גם כזה עכ"ל .

ולענין ראה איך הם כחשו ונגבו מעה היתר ומסקנם איסור וטעמו השמיטו .
סדרים הביאו בקונטרס ביה הלשון * לישראל עצמו אינו אסור
לנגן בשבת אלא משום גזירה , לא די ששינו הלשון התיבות ,
אך גם השמיטו מסקנת הדין שכתב ואם יש לחוש להערמה יש לעשות גדר גם
כזה וכדברים האלו לא נחא להו , דאין לך הערמה גדולה יותר מזו , אם יהיה מותר
בשבת בכה"כ לומר בכלי שיר , וכפרש לעתם הנשחתה שהוא אפיי
מצוה לנגן בשעת התפילה דאפיי הם בעצמם יתקנו ויזמרו
לגדול המצוה החביבה עליהם ויעשו כל התקונים בשבת .

ועוד שם לענין טעמו פיר' חזון דאנן אין בקראן בעשיית כלי שיר מדינא הוי לוי'
למשרי לנגן בכלי שיר ולכן עכ"פ שרי אמירה לנכרי , ועכ"פ אסור לומר
לנכרי לתקן כלי שיר עכ"ל

גם פה נגזר הוה אמרנו של היתר ומסקנת האיסור השמיטו וז"ל
" מדינא ה"ל למשרי לנגן בכלי שיר בשבת " עכ"ל
כאלו הוא הלכה פסוקה כך , והשמיטו מה שיסיים לדינא וז"ל ועכ"פ אסור לומר
לנכרי לתקן כלי שיר וכשי"כ לעיל , כיו השמיטו .

סוף דבר נשמע שהשמעת כלי השיר בבה"כ לנגבי התפילה לא
מבעי' שלא יתכן לקראתו דבר מצוה אלא אפילו איסור גדול הוא כמה
שהעליתי מהגמ' ותוס' ומה תוספתא ומדרשי חז"ל חריבה .
ומה ילקוט . ומה פוסקים ומ' הנוהר ומ' המורה ומשאר כתבי
הקודש כולם מורים איסור כלי שיר לנגבי התפילה , וראה עוד מזה שלחי סוטה
כבא ס' רב הונא עביד לוי למרי' טנ בורא אתא אבוא תכרא אמר - לו מחקי
בטבלא דחד פומא , זיל עביד ליה אפומא דחצבא או אפומא דקפוא , וקשה אמאי
תכרא אימא הא דעביד ליה לכריה למצות כלי שיר לנגן בו בשעת תפילה הוא
דעביד לוי ? ועוד מאי קאמר ליה מחלק בטבלא דחד פומא ופורשי' זוג של ענבל
שעושים בבית משתאות דומה לו בקל' ואני למעבד ההוא דגיר עליה עכ"ל וכי איזה
כלי שיר נעשה לתפילה שלא יהי קולו דומה לציני כלי שיר שעושים בבית

חמשתאות

המשתאות . או מאי איכפת לן אם ירמה קילו או לא האי קלא לחוד והאי קלא לחוד
האי למצוה לתפילה והאי לשמחת מרעות . .

אלא . וודאי דכלי שיר לגבי תפילה לא היה עולה על שוב דעת אדם מעולם . ורק

בבתי המשתאות היו מומרים כל עת שהיה בית חמדת נז קיים

בדברי שבח והלל הודו לך כי טוב עי' כלי השיר ואחר החורבן גזרו עליהם ואסרו

אותן מפני החורבן ולפיכך אמר רב אורנא דשמעה זמרא תעקר .

ושאלו בניטין ז' זמרא מנ"ל דאסרו ופי' רש"י נמי לשורר בבית המשתאות

דכן פירשו שם בתום ואסקו התם וז"ל ושיר של מצוה שרי כגון בשעת חופה

שעושיין לשמח חתן וכלה עיב דמי כדדוכהתי לעיל שאין לנו שום דבר מצוה בכלי

שיר רק גבי חו"כ .

וכפרט בימי הנזירים בר"ה ויה"כ שהם ימי יראה ופחד לא ימי

שמחה יתירה השומע בהם עוגב או מצלתיים . בשעת התפילה

אין ספק כי תצלנה שתי אוניו . לקול צללן שפתי מימרא דרב הגל .

ובשבת וי"ט עכ"פ אליבא דכ"ע כלאו הכי איסור שבות (א) הוא דרביע עליה .

וראה אם ר"ה חל להיות בשבת העמידו חכמים דבריהם במקום

שבות ועוקרין מצות עשה דתקיעת שופר . ואותם האנשים אינם

משגיחים כלל על כל זה . ואף שאמרינן בחגיגה יו"ב א"ר יוחנן לעולם

אל תהא שבות קלה בעיניך שדרי סמיכה אינה אלא משום שבות ונחלקך

בה גדולי הדור .

ואם כמיכת הקרבן שהיא וודאי דאורייתא כידוע כי שדבר הרשות שאין בו מועיל

שצמר אליבא דכ"ע . ובתניא איתא העובר אפי' על איסור קל של

ד"ס מקרי רשע כדאיתא ביבמות ד"א ובגדה י"ב ע"א .

והכופרים הללו מעשיהן מעשה זמרי ומבקשין שכר כפנחס .

אבל האנשים הללו בקשו להרבות כבודם , ולמעט כבוד שמים ואור

תורתו , ולהפיל עדר ישראל . אחרי שהם נעדרים מחכמה . ואין בהם

שום לחלוותי החכמה שהיא חכמה באמת . יען מוחם מוזהם ומבלבל בדעות

כזביות שאינן אמתות , והשבו שהם בעלי העיון ואין להם ידיעה כלל

בדבר

(א) **ביצה** ל"ז ע"א אמרינן לא תכעו שבות גרידחא דאסור אלא חסי שבות דמנה